

dagen na Jezus' Hemelvaart plaats. De twaalf apostelen waren inmiddels teruggekeerd naar Jeruzalem en waren bijeen voor het joodse Pinksterfeest toen zij plotseling een geluid uit de hemel hoorden komen als van een geweldige windvlaag. Er vertoonden zich aan hen tongen van vuur die zich op ieder van hen zette en allen werden vervuld met de Heilige Geest. Temidden van de apostelen staat Maria. Zij personifieert de kerk. Boven hen zweeft de duif van de Heilige Geest. Dit thema is verrassend weinig uitgebeeld in de Christelijke kunst terwijl

het toch een belangrijk thema in het Christendom vormt, namelijk de geboorte van de Kerk.

Assumptie

Over de dood en de daaropvolgende Hemelvaart van Maria wordt niet in de bijbel verteld, maar in *Legenda aurea* uit de dertiende eeuw, een periode dat de Mariadevotie haar hoogtepunt bereikte. Maria wordt begeleid

door twee engelen, waarvan de rechter engel op een bazuin blaast.

Kroning van Maria

De Kroning van Maria toont Maria zittend naast Christus die haar een kroon opzet. Zij is 'Regina Coeli' geworden, koningin van de hemel. De hoofdfiguren worden geflankeerd door engelen met bazuinen.

In een volgend nummer van De Biltse Grift worden de ramen in de Zusterkapel getoond.

SCHC: EEN BILTHOVENSE VERENIGING !?

Frans Nas

Het onlangs gepubliceerde overzicht van het verenigingsleven in de (oude) gemeente De Bilt heeft geen hoog Bilthoven-gehalte.¹ Daarvoor zijn wel verklaringen te vinden. Zo is Bilthoven amper een eeuw oud en de plaats heeft nooit een dorpsstructuur gekend van waaruit gemakkelijker verenigingen ontstaan. Daarnaast waren veel inwoners al snel geneigd zich aan te sluiten bij een reeds bestaande club in De Bilt.

Enkele voetbalverenigingen ontplooiden hun eerste activiteiten op Bilthovens 'grondgebied', maar verhuisden langzaam in de richting De Bilt. Een ijsvereniging verhuisde ook zuidwaarts met medeneming van haar typische Bilthovense naam.

Toch is er een Bilthovense vereniging die over enkele jaren haar 100-jarig bestaan gaat vieren. Het is de 'Stichtsche Cricket- & Hockeyclub', of SC.& HC., in het dagelijks spraakgebruik SCHC.

Geboren en getogen in Bilthoven? Als tweejarige hockeyclub verhuisd van Utrecht naar Bilthoven, maar daar uitgegroeid tot een der grootste hockeyverenigingen van Nederland, met een cricketafdeling. Over deze bijna-honderdjarige een beknopte geschiedenis, met wat meer over toen en wat minder over nu.

OPKOMST

UGHC 1906-1927

Als SCHC in 2006 zijn eeuwfeest viert betekent dat niet dat hij honderd jaar sportactiviteiten op Bilthovense grond organiseert.

De hockeysport is in Bilthoven geïmporteerd van elders. De wortels van SCHC liggen in Utrecht. Daar wordt in 1906, op initiatief van leden van het Utrechts Studenten Corps en Genie-officieren, opgericht de 'Utrechtsche Gemengde Hockey Club' (UGHC). De club speelt op een weilandje aan de Willem Barentszstraat, een drassig veldje ter hoogte van het pand nummer 31.

De club telt bij de oprichting twee hockeyteams en in totaal 40 leden. In 1908 verhuist UGHC naar 'Station De Bilt', zoals de omgeving rond het huidige station Bilthoven toen werd aangeduid. Men vindt daar een veel droger terrein, in de buurt van het huidige Heidepark. Er is een klein houten gebouwtje, echter zonder kleedgelegenheden. De dames kleden zich om links achter de openstaande deuren en de heren rechts. Het is wel behelpen en om dat te illustreren volgt hier een citaat uit het jubileumboek, uitgebracht bij het 90-jarig bestaan:

„In die tijd was de clubliefde van de leden zo groot dat zij de (zomer)vakantie gebruikten om alle (winter)schade weer in orde te brengen, zoals het verdelgen van mollen, het aanbrengen van zoden in de slagcirkel e.d. Elk jaar werd Sinterklaas gevierd waarbij de leden geschenken gaven voor de inventaris en alles wat verder nodig was. De thee werd zelf verzorgd en alles meegebracht. Een bonnenstelsel per maandelijkse afrekening van vijf cent per kopje leverde een winst op van 50%, die werd besteed aan de benodigde extra's. Afgezien van de verbeterde accommodatie betekent dit tevens een betere verbinding met de binnenstad van Utrecht, de paardentram versus de ijzeren spoorweg.”²

Sportief gezien vergaat het UGHC niet slecht. Aangesloten bij de Koninklijke Nederlandse Hockey Bond, speelt het herenteam in de afdeling A van de tweede klasse. Daar wordt enkele jaren achtereen het kampioenschap behaald, maar promotie naar de hoogste klasse lukt niet.

De dames daarentegen presteren beter. In het seizoen 1913-1914 behaalt het damesteam het kampioenschap van Nederland. Daarnaast worden vijf speelsters van het team opgenomen in het Nederlandse Damesteam dat in Engeland het Engelse damesteam verslaat.

Maar in 1919 is er toch succes voor de heren. Met een verjongd team worden 13 van de 14 gespeelde competitiewedstrijden gewonnen, met een doelsaldo van 83-8. In de promotiewedstrijden verslaat het tweemaal Amsterdam met als gevolg dat UGHC in het seizoen 1920-1921 voor het eerst in de hoogste afdeling speelt

SCC 1922-1927

In de summiere geschiedschrijving die bestaat van de Stichtsche Cricket Club duikt de vraag op wat er eerst was: het cricketveld of de cricketclub?

Centrale figuur bij het ontstaan van de Stichtsche Cricket Club is mr. J.H.H. (Dé) Kessler, die in 1921 van Den Haag naar Bilthoven verhuist. Hij koopt daar een groot bosgebied, binnen de huidige driehoek Vermeerlaan, Hobbemalaan en de Frans Halslaan. Kessler is dan een groots sportman. Als voetballer draagt hij vele malen het oranjeshirt. Hij is een voortreffelijk tennisser, maar verruult uiteindelijk de zachte tennisbal voor de harde cricketbal. Van hem is geschreven dat hij 'een brillant batsman met talloze slagen' was, maar eveneens 'een voortreffelijk wicketkeeper, een uitstekend fielder in de slips en een listig slowbowler'. Met HCC (Den Haag) viert hij jarenlang het Nederlands kampioenschap en is hij vele jaren captain van het Nederlandse cricketteam.

Deze sportman vestigt zich in Bilthoven en beoefent zijn lievelingssport op zijn eigen cricketveld, aangelegd op zijn buiten in Bilthoven. Dit veld, al spoedig landelijk bekend als de 'Kessler-velden', trekt veel belangstellenden en buitenlandse clubs komen hier graag spelen.³

Als de cricket-enthousiast jonkheer G.F. van Tets uit Zeist het veld ontdekt, zoekt hij contact met Kessler. Beiden inviteren andere cricketers uit de omgeving voor een vergadering ten huize Van Tets, die 't Valckenbosch in Zeist bewoont. Daar vindt dan, op 28 februari 1922, de oprichting plaats van de Stichtsche Cricket Club (SCC). Aanvankelijk worden in Bilthoven alleen vriendschappelijke wedstrijden gespeeld, onder andere tegen Hilversum. Later volgen wedstrijden in competitieverband tegen Kampong, Hercules en UVV.

MALAISE

UGHC

Door verschillende oorzaken gaat het in de jaren 1925/1926 bergafwaarts met de Utrechtsche Gemengde Hockey Club. Daarbij speelt de ingrijpende verandering van de spelregels een grote rol. Het Nederlandse hockey hanteert nog haar eigen regels. Maar steeds meer verenigingen nemen de Engelse spelregels over. Ook UGHC houdt zich nog aan de Nederlandse. Als de Nederlandse Hockey Bond echter de Engelse regels verplicht stelt is de achterstand bij UGHC inmiddels heel groot geworden. Veel spelers willen zich dan niet meer aanpassen en hangen hun stick aan de wilgen. Een bijkomend probleem is dat het 'mollenveldje', zoals het speelveld op Heidepark in de omgang wel wordt aangeduid, niet geschikt is voor het Engelse spel. Het gevolg is dat UGHC dan in 1926 met tien spelers het eersteklasseschap moet verdedigen tegen de Haagsche Lyceïsten. Het gevolg is degradatie naar de tweede klasse.

SCC

Korte tijd, in de jaren 1924-1925, wordt samengewerkt met de cricketclub Hilversum. Onder de naam 'Hilversum' worden in de eerste klasse goede resultaten geboekt. Ook het jaar 1926 verloopt voor de Stichtsche Cricket Club heel goed. Maar, die goede resultaten zijn vooral te danken aan Engelse gasten die de familie Kessler van tijd tot tijd uitnodigt. Zij zijn voortreffelijke cricketers, die ook hoog scoren op de lijst van de Nederlandse Cricket Bond. Dan echter pakken donkere wolken zich samen boven de Bilthovense bossen. De Nederlandse Cricket Bond maakt er melding van in haar jubileumboek: „*Slechts één verlies viel te betreuren, en helaas was hier sprake van een groot verlies. De S.C.C. trok zich uit de eerste klasse terug. Mr. J.H.H. Kessler, op wiens landgoed in Bilthoven de thuiswedstrijden gespeeld werden, vertrok naar het buitenland ... Een buitengewoon fraai terrein in een wondermooie omgeving ging hiermede voor de cricketliefhebbers verloren.*” De notulen van de algemene vergadering van 20 april 1927 vermelden de gevolgen: „*Zonder veel discussie waren alle aanwezigen het er over eens, dat S.C.C. als zodanig niet zou kunnen blijven bestaan.*”

NIEUW BEGIN

SCHC

Van Donselaar schrijft in 1996: „Zo kan geconstateerd worden dat begin 1927 in Bilthoven een zieltogende 'Utrechtsche Gemengde Hockey Club' en een noodlijdende 'Stichtsche Cricket Club' op sterven na dood zijn.”

Enkele Bilthovenaren komen dan met een nieuw initiatief.

Op 16 mei 1927 nodigt een comité bestaande uit de heren ir. Th.M. Mundt, ir. W. Hupkes en J.M. Kakebeeke belangstellenden in de hockey- en cricketsport uit voor een bijeenkomst

in Hotel de Leyen. Deze initiatiefnemers zijn ouders van jeugdige kinderen met belangstelling voor zowel de hockey- als de cricketsport. Zij beogen de totstandkoming van een algemene sportclub in Bilthoven.

Ruim 35 geïnteresseerden geven aan de uitnodiging gehoor. Op de avond van de zestiende mei wordt besloten tot de oprichting van de 'Stichtsche Cricket- en Hockey Club' (SC & HC). Leden van de te ontbinden Stichtsche Cricket Club en van de eveneens te liquideren Utrechtsche Gemengde Hockey Club kunnen lid worden van de nieuwe vereniging.

Het speelveld, voor zowel de cricketers als de hockeyers, wordt het cricketveld van mr. Dé Kessler aan de Vermeerlaan, dat op kosten van de heren oprichters weer speelklaar is gemaakt. De hockeyers beschikken nu over twee velden van een veel betere kwaliteit. Daarmee is gelijk een groot probleem, verbonden aan de invoering van de Engelse regels, opgelost. Aanvankelijk geeft het wat strubbelingen tussen de hockey- en de cricketleden. De hockeyers zouden met hun gekloste hockeyschoenen het veld 'omploegen'. Omgekeerd vinden de hockeyers dat de cricketers het veld bederven door het aanleggen van een circa veertig vierkante meter grote pitch in de velden.

Hockeyafdeling van SCHC⁴ 1927-1940

Nog hetzelfde jaar (1927) neemt de hockey-afdeling deel aan een gerenommeerd toernooi in Amsterdam, waar gespeeld wordt 'om het bezit der zilveren speldjes'. In de nieuwe blauw-rood gestreepte shirts verliest men in de finale van Amsterdam (Nederlands kampioen), maar krijgt wel de eervolle prijs voor de beste niet-eersteklasser. Het seizoen 1928/1929 wordt met veel enthousiasme ingezet. De herenteams I en II kunnen steeds beter overweg met de regels van het Engelse spel. Beide teams eindigen op de derde plaats in hun competitie. De dames doen daar niet voor

onder. Zij bezetten aan het einde van het seizoen de tweede plaats. En het mixed-team wint zelfs een toernooi in Laren.

Het seizoen daarna (1929/1930) kan het eerste team zelfs de kampioensvlag hijsen (2^e klasse). In een halve competitie wordt gestreden tegen Victoria en Amsterdam II voor een plaats in de promotiecompetitie voor de 1^e klasse. 'Utrecht'⁵ verliest, maar de volgende competitie komt het eerste team toch uit in de promotiecompetitie. Het tweede herenteam eindigt onderaan. Ook het damesteam sluit de competitie af in de onderste regionen. Toch beschikt men over enkele uitstekende speelsters, want dit jaar verovert 'Utrecht' weer de beker van het mixed-Kerst-toernooi in Laren.

„Midden September 1933 zag het eerste nummer van het clubblad 'De Stichtenaar', tot uitgave waarvan op de laatste vergadering van het vorige seizoen besloten was, het licht. Dat historische nummer was nog slechts bescheiden van opzet en uitvoering en deed veel denken aan een 'kerkeblaadje', dus geen Stichtsche, maar stichtelijke lectuur. Behalve o.m. inleidende woorden van voorzitter Bosman en captain van Ginkel treffen we in dit nummer al dadelijk een sombere miljoenennota van penningmeester Gerrit de Kok aan; de leden schijnen toen dus al niet veel beter van betalen te zijn geweest dan in 1937!”

(uit Jubileumnummer 1937)

De volgende jaren speelt 'Utrecht' met wisselend succes.

Het ledental neemt toe met de jaren. In 1932 groeit het van 87 naar 150. Er kan een derde herenteam gevormd worden. Maar het bestuur besluit een ledenstop in te stellen tot er voldoende kleedruimte gerealiseerd is. Het Kesslerveld, tot dan toe

één speelveld en een oefenweitje, wordt heringericht zodat er op twee velden gespeeld kan worden. In 1934 zijn er twee jeugdteams in de competitie. In dat jaar gaat men een overeenkomst aan met de studentensportvereniging Sphaerinda die inhoudt dat een der elftallen zoveel mogelijk uit corpsleden wordt samengesteld.

In 1935 roept de groei van het ledental opnieuw problemen op. Dan besluit men een ballotagecommissie in het leven te roepen. In hetzelfde jaar gaat een veteranencompetitie van start waarvan ook SCHC deel uitmaakt.

Inmiddels gaan ook buurgemeenten hockeyen. Is de sportvereniging Kampong in Utrecht in 1935 al uitgebreid met een hockeyafdeling, in 1937 volgen Schaerweyde in Zeist en Voordaan in Maartensdijk.

Het clubhuis krijgt een telefoonaansluiting en het interieur wordt verrijkt met een buffet. Verder ontvangt Wim Cuperus een uitnodiging voor de training bij het Nederlands hockey-elftal, waarna hij in België als eerste SCHC-er het oranje shirt mag dragen.

In het laatste competitiejaar voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog doen zich problemen voor. Er is sprake van een noodcompetitie. Zowel het eerste heren- als dames-elftal wordt ingedeeld bij enkele eerste klassers. De mobilisatie heeft grote invloed op de sterkte van het herenteam. Heren-1 eindigt op de laatste plaats en de reserves doen het niet veel beter. Dames-1 verzamelt 8 punten uit 13 wedstrijden, de dames elftallen 2, 3 en 4 presteren ook niet geweldig. Ondanks deze magere successen houdt men in januari (1940) weer de traditionele boerenkoolmaaltijd en in april „spoeden alle Stichtenaren zich naar Concordia” om te genieten van het lachsucces 'Good Morning, Billy' en het bal.

De geschiedschrijver besluit met:
„Tenslotte zij van dit seizoen nog vermeld

dat door de barre winter en het uitbreken van den oorlog -10 Mei- het programma niet afgewerkt kon worden”.

1940-1945

Gedurende de vijf bezettingsjaren krijgt SCHC, evenals andere sportverenigingen, te kampen met schaarste en andere belemmerende maatregelen, zoals het verbod op het uitgeven van een verenigingsblad.

In het eerste seizoen gaat men nog voortvarend van start met vijf herenteams. De eerste vier, inclusief de Sphaerindaleden, presteren matig, alleen het vijfde haalt de top en wordt kampioen van de afdeling 4K. De dames daarentegen doen het beter. Het eerste elftal wint negentien van de twintig wedstrijden en bereikt de overgangsklasse. Ook het tweede promoveert, maar het derde en vierde hebben minder succes.

In het eerste treffen tussen het Utrechts elftal en de Batavieren (de club van oud-internationals), worden zeven SCHC-spelers uitgenodigd voor het Utrechts elftal, te weten de heren Van Donselaar, Borren, Van Manen, De Kok, Obbink, Kakebeke en Ten Hoopen. De feestcommissie presteert het de leden nog een boerenkool- en nasi gorengmaaltijd aan te bieden.

In 1941 moet een mededelingenblaadje het verboden clubblad vervangen. De leiding weet nog vijf heren-, drie dames- en twee jeugdteams in het veld te brengen. De lustrumviering wordt op bescheiden wijze gevierd.

Daarna nemen de problemen almaar toe. De studentenverenigingen worden verboden, waardoor het Sphaerinda-team 'leeg loopt'. De vereniging heeft, naast de Sphaerinda-leden, ook veel andere studerende spelers die als gevolg van studentenrazzia's niet meer in het openbaar durven te verschijnen. Alleen nog narigheid: versleten sportmaterialen kunnen niet meer vervangen worden, telefoons worden afgesloten, de bezetters

nemen bezit van de sportvelden en de laatste ledenvergadering gaat niet door. In de laatste barre winter worden de restanten van de kleedkamers in Bilthovense kachels opgestookt en menige boom rond de ooit zo geliefde Kesslervelden ondergaat hetzelfde lot.

De bevrijding in 1945 wordt dan ook door de hockeyers uitbundig gevierd.

Na enkele dagen spelen er weer teams tegen Engelse en Canadese militairen. Als minpuntje vermeldt de geschiedschrijver dat de Canadezen met hun softbalteams de velden nog verder ruïneren.

1945-heden

9^e lustrum 1947-1952.

In het eerste seizoen na de oorlog komen er weer zeven heren - en vier damesteams in het veld; de heren in de

promotiecompetitie en de dames in de 1^e klasse. Hoewel in de latere jaren de resultaten mager blijven, bloeit het verenigingsleven op. In 1950 telt SCHC 350 leden.

Maar er blijven zorgen. Voorzitter J.J. Blijdenstein opent het lustrumnummer in 1952 enigszins in mineur. Na een verontschuldiging over de 'eenvoudige uitvoering' van het lustrumblad vervolgt hij: „wij kunnen ons helemaal niet veel veroorloven en we kunnen alleen gezond en wel blijven voortbestaan als ieder lid mee wil werken aan de vereniging en niet alleen zijn lidmaatschapskaart beschouwt als een bewijs dat hij van de velden gebruik mag maken. Gelukkig bezitten wij een aantal leden dat zich hiervan bewust is maar helaas is er nog een veel groter aantal dat hiervan niet het minste besef heeft of wil hebben”.

1928 SCHC: De Kesslervelden. In 1921 aangelegd door Mr. J.H.H. (Dé) Kessler ter hoogte van de huidige Gerard Terborchlaan. Tot de fusie tussen 'Utrechtse Gemengde Hockeyclub' en 'Stichtse Cricket Club' (SCHC) in gebruik als cricketveld. Door de 'klassieke' Engelse vorm vaak aangeduid met 'The Oval'. Deze velden werden in 1955 verlaten.

In het seizoen 1951-1952 degraderen de heren naar de eerste klasse IB. Het tweede team wordt kampioen en promoveert. De overige teams presteren matig. Ook de dames bewegen zich in de onderste regionen. Er spelen dan twee meisjes- en vijf jongensteams mee in competitieverband en er is zelfs al weer een veteranenelftal.

10^e lustrum 1953-1957.

„Beseft U, welk een bijzonder gebeuren het jubileum van de S.C.H.C. voor ónze plaats is? Bij ons waren eerst de hockeyers en de cricketers!! De S.C.H.C.-stam bestaat heden vijftig jaar en pas in 1917 ontstond 'Bilthoven', uitgedacht door wijlen Dr. Melchior...". Aldus burgemeester K. Fabius in het 10^e lustrumnummer, waarin

hij onder andere ook nog schrijft: *„En zou de oprichting van het Lyceum bijvoorbeeld niet te maken kunnen hebben met een bewust willen verzekeren van aanwas met jeugdige leden? Het zijn slechts vermoedens, maar ik ben heilig overtuigd dat S.C.H.C. haar stempel op Bilthoven heeft gedrukt.”*

De meest ingrijpende verandering in deze jaren is de verhuizing (terug) naar het Heidepark. Daar liggen vijf uitstekende velden te wachten die later de naam 'Blijdenstein-weide' krijgen. De verandering werkt kennelijk zo inspirerend op het eerste herenelftal dat het in hetzelfde jaar promoveert naar de westelijke eerste klasse, waarin het jaar daarop de tweede plaats bereikt wordt.

Hoe het geliefde Kesslerveld nog lang in de herinnering voortleefde blijkt wel uit het versje, aangetroffen in het Lustrumnummer van 1962.

Een klein versje over de meisjes van vroeger:

*Men vraagt mij hoe ruim een kwart eeuw geleden
de Stichtse dames het deden,
ik weet het niet meer, 't is te lang geleden
en ik heb slechts enk'le herinneringen
aan zeer plezierige dingen
en het mooiste veld uit het verleden
hoge dennen en struiken die het omringen
Besloten plek waar nu de villaatjes elkaar verdringen.
Niet 'n groot clubhuis met recepties, kalkoen en feest,
maar een houten keet met thee is het toen geweest,
soms met boerenkool, en als men iets wou
ging men naar Harmdorff of Brands (nu de Schouw).
Wie zouden onze namen nog weten,
we zijn zo verschrikkelijk veel reeds vergeten,
we speelden met liefde, enthousiasme en geest,
want Piet Lab is onze trainer geweest.*

E.H.B.-K.

11^e lustrum: 1958-1962.

„De Stichtse Hockey- en Cricket Club (opgericht 1906) geeft hierbij kennis van de geboorte van een KAMPIOENSCHAP VAN NEDERLAND.” Zo opent het kampioensnummer van De Stichtenaar van mei 1959.

Tot nu toe een uniek gebeuren in de geschiedenis van de Stichtse. Na een avontuurlijke competitie, met onder andere een bootreis naar Groningen, wordt in de laatste wedstrijd tegen Venlo gelijk gespeeld (1-1). Nog nooit was er zo veel publiek, het Kampioensnummer schat het op zeker 4000 bezoekers. De kampioenen: Hooghiemstra, Both, De Muinck Keizer, Herbers, Van Gooswilligen, Verloop, Meyer, Verhoeff, Zwier, Dorhout Mees, Mattart en Leemhuis. In dat jaar speelden ook nog in het kampioensteam: Van der Laan, Van Donselaar, Vos, Frank en Jeroen Zweerts en Van Troostwijk.

12^e lustrum: 1963-1968.

In 1966 wordt het 60-jarig bestaan gevierd met een groot toernooi, verdeeld over twee weekenden. In het lustrumprogramma worden spelers en gasten in drie talen welkom geheten. Het vermeldt teams uit Schotland, Engeland en Duitsland.

Daarnaast de Batavieren, Amsterdam en SCHC natuurlijk. Maar liefst 15 mixed-teams spelen tegen elkaar. Ir.J.J.

Blijdenstein, nog steeds voorzitter, is weer niet optimistisch over de gang van zaken: *Een deel van de tegenzin wordt veroorzaakt door het niet best lopen van de hockeyafdeling ., Ook hier geeft het 1^e elftal de toon aan en dat 1^e elftal gelooft het gauw, speelt niet meer met overgave, praat omdat er te veel kapiteins aan boord zijn, waardoor de echte kapitein onhoorbaar wordt. Het handjevol bezoekers dat nog langs de lijn staat in plaats van diverse rijen vroeger, spreekt duidelijke taal. Ik hoop dat ook hier door verjonging verbetering bereikt kan worden.*”

Het Heidepark-complex bestaat inmiddels uit zes velden en een verlicht halfverhard oefenveldje.

13^e lustrum: 1969-1973.

Van de voorzitter:

„Toen te voorzien was dat niet vóór het hockeyseizoen 1972/1973 het nieuwe clubhuis gereed zou zijn, besloot het bestuur van een eigenlijke lustrumviering af te zien. Dat besluit beviel het jeugdbestuur helemaal niet. Het redeneerde: er zijn belangrijk meer jeugd- dan seniorleden bij S.C.H.C., het kan de jeugd echt niet zo heel veel schelen of het nieuwe clubhuis helemaal klaar is, en de jeugd wil op wat voor manier ook het 65-jarig bestaan van de Stichtse vieren, ook al zou het één en ander aan de accommodatie ontbreken. Het bestuur, getroffen door een zo groot enthousiasme, heeft aan de klemmende verlangens van het jeugdbestuur toegegeven en zo zal op 2 en 3 september a.s. in een wel voor een belangrijk deel gereedgekomen, doch nog verre van afgewerkte nieuwe accommodatie een geheel eigen jeugdlustrum plaatsvinden.”

Die voorzitter is dan C.Q.van Daalen.

Er zijn dan tien meisjes- en twintig jongenselftallen.

Het herenteam is inmiddels weer in de eerste klasse teruggekeerd. En de dames deden hetzelfde!

1974-heden

Uit de meest recente geschiedenis van de SCHC nog het volgende:

De heren:

In het seizoen 1973-1974 voert de Koninklijke Nederlandse Hockey Bond de hoofdklasse in. De regionaal opgezette competitie voor Noord, Zuid, Oost en West verdwijnt en de twaalf beste clubs krijgen een plaats in die hoofdklasse. Daaronder komt een eerste klasse, met drie afdelingen. SCHC speelt in de eerste klasse A. Na enig geëxperimenteer met twee hoofdklassen in 1980 (SCHC speelt dan in hoofdklasse B) belandt de club in 1981 in de overgangsklasse, tot het in 1984 weer promoveert naar de hoofdklasse waar het beste seizoen een zesde plaats oplevert.

KAMPIOENSELFTAL 1959, nog eens op de foto in 1976.

Staannd: Freddie Hooghiemstra, Jan Willem Verloop, Werner Herbers, Eddie Zwier, Riens Meijer, Hans Both, Jan Karel Bout.

Zittend: Peter v.d. Laan, Albert Mattart, Kees van Donselaar, Jan v. Gooswilligen, Jan Menze de Muinck Keizer, Jelle van der Zee,

Begeleiders: de heren Van Nus, Bendel, Van Donselaar en Blijdenstein.

In 1993 volgt dan weer degradatie om in 1997 weer terug te keren in de hoogste klasse. In 2001 moet SCHC toch weer genoeg nemen met een plaatsje in de overgangsklasse.

De SCHC-dames krijgen in 1981-1982 te maken met de hoofdklasse voor het dameshockey.

Het SCHC-team, in 1978-1979 in de derde klasse, speelt zich omhoog en bereikt in 1990-1991 de overgangsklasse.

En SCHC anno 2002?

De voorzitter zal zeker nog wel zorgen hebben, hij zal misschien nog wel eens mopperen op een dames-, heren- of

jeugdteam. Maar hij is wel voorzitter van een der grootste hockeyverenigingen van Nederland, waarvan zowel het eerste vrouwen- als herenteam weer speelt in de hoofdklasse van de Nederlandse competitie.

SCHC telt op 1 januari 2002 1780 leden spelend in 30 heren- en 24 damesteams. En de jeugd? Die is actief in 21 jongens- en 23 meisjesteams!

Zij spelen op een prachtige accommodatie, gelegen aan de Kees Boekelaan, bestaande uit zes grasvelden, twee kunstgrasvelden en een waterveld.

*

Bij het artikel S.C.H.C.:

Bronnen:

- Jo van Donselaar, 90 jaar S.C.H.C., 1996
- De Stichtenaar, Jubileumnummer 1937
- De Stichtenaar, Jubileumnummer 1947
- Documentatiecentrum 'D' Oude School'

Noten:

1 De Biltse Grift, 11^e jaargang nr 3

2 Jo van Donselaar, 90 jaar S.C.H.C., 1996

3 Jo van Donselaar, 90 jaar S.C.H.C., 1996 " „Aangezien iedere nieuwe bewoner in Bilthoven in die tijd zijn huis een naam gaf, kreeg het cricketveld aan de Vermeerlaan de naam The Oval, genoemd naar het beroemde cricketveld in Londen (1884), ook thans nog het centrum voor World Cricket. Toeschouwertribunes met een capaciteit van 77.000 plaatsen. Het veld in Bilthoven kreeg dezelfde vormgeving als in Londen, namelijk eivormig. Daar werd mee bereikt, dat voor cricket links en rechts meerdere pitches ter beschikking kwamen. De hockeyers profiteerden extra omdat, zowel in de lengte als breedte, met het veld kon worden geschoven en daardoor het gras van de cirkels werd gespaard, uniek!”

4 Om vooral praktische redenen wordt hier alleen nog de verdere ontwikkeling van de hockeyafdeling van SCHC besproken. Misschien komt de geschiedenis van de cricketafdeling later nog eens aan bod.

5 Pas in 1935 verdwijnt de naam Utrecht uit de officiële competitiestanden en staat SCHC definitief op de Nederlandse hockeykaart.

ONRUST IN DE LEYEN

Truus de Bruijn

Het Hof van Utrecht was het hoogste rechterlijke college in de provincie. Het behandelde grote en kleine zaken, soms zelfs zaken die tegenwoordig ons doen glimlachen. Hiernaast werden enkele daarvan weergegeven. Het betreft een transcriptie van stukken uit het archief van het Hof.

Voor het Hof van Utrecht worden op 19 januari 1806 als getuige ondervraagd: Reyer van Woudenberg voor zijn vrouw en Jacob Haagen, dienaar aan De Bilt. Getuige Van Woudenberg, oud 45 jaar en wonende op de hofstede Eijkelenstein in De Leyen onder De Bilt vertelt het volgende:

„Hij ziet op 9 januari 1806 in het bos van de heer Sanderson 2 jongens bij zich hebbende een lange stok met een haak daaraan, waarmee zij bezig zijn takken uit de bomen te rukken.

Deze jongens zijn genaamd, Van den Heuvel en Hornig, woonachtig aan de Biltstraat op de Nieuwe Bilt.” (nu de Utrechtseweg ten westen van de Kerklaan.)

Zij zijn „op ordre” van Van Woudenberg weggegaan en hebben het

hout laten liggen.”

Voorts hoorde Van Woudenberg op 13 januari, dat de dienaar van De Bilt, de heer Jacob Haagen, „is komen waarschouwen” dat er een hoop hout ligt bij het bos van de heer Sanderson. Daar heengegaan, bevindt Van Woudenberg dat de hoop zo groot is, „dat niet alles met eene wagen konde vervoerd worden”. Dit is zowel dor als groen hout. Van Woudenberg stelt hiervan de eigenaar, de heer Eduard Sanderson, in kennis en heeft op zijn order dit hout dicht naar zijn huis vervoerd.

De volgende dag komt ene Willem de Kleyer, wonende op 't Molengezicht, aan Reyer vragen waarom hij dit hout heeft vervoerd. ('t Molengezicht, ook wel Steenen Camer genoemd, was een complex huisjes op de huidige hoek Groenekanseweg – 1^e Brandenburgerweg.)